

Sygn. akt II KO 109/22

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **T. O.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 19 stycznia 2023 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania kasacyjnego
zakończanego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 grudnia 2019
r. sygn. akt II AKa 129/18, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego dla
Warszawy - Pragi w Warszawie z dnia 22 grudnia 2017 r., sygn. akt V K 2/14,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Obrońca T. O. złożył do Sądu Najwyższego wniosek o wznowienie postępowania zakończanego prawomocnym orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 grudnia 2019 r. (sygn. akt II AKa 129/18) na podstawie art. 540 § 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi. Podstawą wznowienia miałby być wyrok TSUE z dnia 16 listopada 2021 r. w sprawach od C-748/19 do C- 754/19.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 267 TFUE, regulującym zakres kognicji Trybunału Sprawiedliwości UE w procedurze pytań prejudycjalnych sąd ten jest właściwy do orzekania w trybie prejudycjalnym: "a) o wykładni Traktatów; b) o ważności i wykładni aktów przyjętych przez instytucje, organy lub jednostki organizacyjne Unii".

Natomiast z dokonanej przez Trybunał Sprawiedliwości wykładni prawa unijnego może wynikać, czy da się z nią pogodzić normę wynikającą z prawa krajowego. Dlatego też w tezie wspomnianego przez wnioskodawcę orzeczenia prejudycjalnego TSUE nie stwierdził sprzeczności z prawem unijnym przepisów prawa o ustroju sądów powszechnych, regulujących delegowanie sędziów do sądów wyższej instancji przez Ministra Sprawiedliwości, a jedynie wyraźnie wskazał, że przepisy prawa unijnego (art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE odczytywany w świetle art. 2 TUE oraz art. 6 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym) "stoją na przeszkodzie" wspomnianym przepisom prawa krajowego.

Należy zgodzić się wyrażonym już w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, że wykładnia prawa unijnego zawarta w przywołanym wyroku TSUE nie stosuje się do orzeczenia zakończonego prawomocnym orzeczeniem wydanym przed dniem 16 listopada 2021 r. (zob. postanowienie z dnia 25 listopada 2021 r. II KK 379/20).

Uznać zatem należy, że w niniejszej sprawie zagadnienie delegacji dla SSO D. R. upoważniającej ją do orzekania na rozprawie apelacyjnej w dniu 19 grudnia 2019 r., nie stanowi przesłanki do wzruszenia prawomocnego orzeczenia na podstawie przepisu wskazanego przez wnioskodawcę. Podobnie uchwała Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20, OSNKW 2020, nr 2, poz. 7. w odniesieniu do sędziów sądów powszechnych nie ma zastosowania do orzeczeń wydanych przez sądy przed dniem jej podjęcia.

Zatem wniosek należy uznać za niezasadny.